

Chương 8

Sáng thứ Hai, Delaney nghĩ về việc đăng quảng cáo thuê một thợ làm móng trên một tờ nhật báo nhỏ, nhưng nàng cố cưỡng lại ý định đó vì tiệm thẩm mỹ sẽ chỉ mở cửa trong bảy tháng. Nàng thức cả đêm qua tính toán những phương cách để đạt được thành tựu trong công việc, cho dù nàng chỉ kinh doanh trong một thời gian ngắn. Nàng muốn được hãnh diện vì chính mình. Nàng định kết thúc cuộc chiến đầu tóc ngấm ngấm với Helen và tránh xa khỏi Nick hết mức có thể.

Sau khi Delaney mở cửa tiệm, nàng lấy một tấm áp phích có hình Claudia Schiffer, với thân hình tuyệt mỹ trong chiếc váy đăng ten ôm sát người hiệu Valentino, mái tóc vàng rực được uốn xoắn và khéo léo thổi bay lên vờn quanh khuôn mặt xinh đẹp của cô. Không gì có thể thu hút được sự chú ý bằng một tấm poster quyến rũ.

Delaney hẩy chân hất đôi giày có khóa lớn ra và trèo lên cửa sổ. Nàng vừa dán xong áp phích lên tấm kính thì tiếng chuông cửa vang lên. Nàng nhìn sang bên trái và đặt cuộn băng keo lên gờ cửa sổ. Một trong hai chị em sinh đôi nhà Howell đứng ngay bên trong lối vào và ngó nghiêng tiệm thẩm mỹ, mái tóc màu nâu sáng được túm lại đằng sau khuôn mặt xinh đẹp của cô ta bằng một dải buộc đầu khá rộng màu đỏ.

“Tôi giúp được gì cho cô không?” Delaney hỏi khi nàng cẩn thận trèo khỏi cửa sổ, tự hỏi rằng đây có phải là cô nàng đã ở phía sau chiếc Harley của Nick hôm thứ Bảy tuần trước không. Nếu phải, thì cô ta hẳn còn có những vấn đề trầm trọng hơn mớ tóc chẻ ngọn.

Đôi mắt màu xanh của cô ta rà khắp lượt suốt từ đầu tới chân Delaney, sẫm soi kỹ đôi tất chân dài sọc đen và xanh, quần da ngắn có dây vai màu xanh, cùng chiếc áo cổ lọ đen. “Cô có nhận làm cho khách vắng lai không?” cô ta hỏi.

Delaney đã không hy vọng có được khách hàng, không hy vọng có ai đó không trả ở mức ưu đãi giám giá cho người lớn tuổi, nhưng nàng lại thực sự không quan tâm đến sự thẩm tra khít khao của người phụ nữ này, cứ như thể cô ta đang xoi mói cố tìm khuyết điểm vậy. Delaney chẳng lo gì nếu nàng vượt mặt khách hàng tiềm năng này, vì thế nàng nói, “Có chứ, nhưng tôi sẽ tính giá hai mươi lăm đô la đây.”

“Cô làm tốt chứ?”

“Tôi là thợ giỏi nhất mà cô có thể tìm thấy quanh đây.” Delaney xỏ chân vào giày, hơi ngạc nhiên vì người phụ nữ kia còn chưa rời khỏi cửa và chạy xuống đường đến tiệm cắt tóc mười đô la của Helen.

“Cũng chẳng nói lên được gì nhiều. Helen thì tệ lắm.”

Có thể cô ta đã đánh giá quá vội vàng. “À, tôi không tệ đâu,” nàng nói đơn giản. “Trong thực tế, tôi rất giỏi.”

Cô gái với lên cái buộc tóc và kéo nó ra. “Tôi muốn tĩa phía dưới và xếp tầng lên tới chỗ này,” cô ta nói, chỉ vào đường viền hàm dưới của mình. “Không cắt tóc mái.”

Delaney hất đầu sang bên. Cô gái đứng trước nàng có đường viền hàm dưới tuyệt vời và xương gò má cao khá hấp dẫn. Trán của cô cân xứng với phần còn lại của khuôn mặt. Kiểu tóc mà cô ta muốn sẽ hợp với cô, nhưng với đôi mắt màu xanh đỏ, Delaney biết rằng nếu để kiểu tóc ngắn và hơi giống tóc con trai sẽ trông đẹp hút hồn. “Vào bên trong đi.”

“Chúng ta đã gặp nhau một lúc trong buổi tiệc mừng quốc khánh,” cô nàng sinh đôi nói khi đi theo Delaney. “Tôi là Lanna Howell.”

Delaney dừng trước chiếc ghế gội đầu. “Phải, tôi nhận ra cô.” Lanna ngồi xuống và Delaney phủ lên vai cô gái tấm áo choàng gội đầu màu bạc và chiếc khăn lau màu trắng mịn màng. “Cô có một người chị em sinh đôi, phải không?” nàng hỏi, khi điều mà nàng thực sự muốn biết liệu có phải cô này là người đã bám dính lấy Nick trong cái đêm đó không.

“Đúng rồi, Lonna đấy.”

“Đúng thế,” nàng nói khi ước định mái tóc của khách hàng giữa những ngón tay. Sau đó nàng điều chỉnh cái áo choàng phủ qua đằng sau ghế và cẩn thận hạ thấp Lanna xuống cho tới khi cổ của cô được thoải mái ngâm trong bồn gội đầu. “Cô đã dùng gì để làm sáng tóc vậy?” nàng lấy vòi xịt, sau đó kiểm tra nhiệt độ nước bằng tay.

“Thuốc Sun-In và nước cốt chanh.”

Delaney thầm ngạc nhiên về tính logic của một vài phụ nữ tiêu một đồng tiền ở quầy mỹ phẩm, sau đó về nhà và trút một chai thuốc tẩy màu nhuộm giá năm đô la lên đầu.

Nàng dùng một tay che lấy khuôn mặt, cổ, và tai của Lanna khỏi vòi xịt trong khi tay kia xoa nhẹ tóc với nước ấm. Nàng dùng nước gội đầu nhẹ cùng dầu xả tự nhiên, và khi nàng làm, hai người phụ nữ tán chuyện vu vơ từ thời tiết đến những gam màu tươi đẹp của mùa thu. Khi đã xong việc, nàng bọc đầu Lanna trong tấm khăn lau và dẫn cô ta tới ghế trang điểm.

“Chị của tôi nói rằng đã thấy cô trong bar Hennesey đêm hôm nọ,” Lanna lên tiếng khi Delaney lau khô nước trên tóc cô.

Delaney nhìn vào tấm gương lớn trên tường, ngắm kỹ hình ảnh phản chiếu của Lanna. Vậy là, nàng nghĩ khi lấy cái lược, cô kia đã đi với Nick. “Phải, tôi đã ở đó. Họ có một ban nhạc R&B khá tuyệt từ Boise.”

“Tôi cũng nghe như vậy. Tôi làm việc trong nhà hàng ở chỗ nhà máy bia vì sinh nên không thể đến được.”

Khi Delaney chải gọn mái tóc rối tinh và cô định tóc thành năm cụm với mấy chiếc kẹp mở vít, nàng chủ ý lái chủ đề ra khỏi quán Hennesey. Nàng hỏi Lanan về công việc của cô ta, và cuộc chuyện trò chuyển sang lễ hội trung bày những tác phẩm điêu khắc lớn bằng băng mà thị trấn tổ chức vào tháng Mười hai hàng năm. Theo Lanna, lễ hội đã trở thành một sự kiện lớn.

Khi còn nhỏ, Delaney thường cả thẹn và sống khép kín, nhưng sau nhiều năm nỗ lực tạo cảm giác thoải mái cho khách hàng, nàng đã có thể nói với bất cứ ai đó về bất cứ cái gì. Nàng có thể lan man về Brad Pitt dễ dàng cũng như nàng có thể động lòng vì chứng chuột rút. Thợ tạo mẫu tóc rất giống với nhân viên pha chế ở quầy rượu và linh mục. Một vài người có vẻ như buộc phải thổ lộ những điều bí mật của họ và thú nhận những sự thật choáng váng trong cuộc đời họ. Những cuộc xung tội trên ghế làm tóc chỉ là một trong nhiều thứ nàng nhớ về cuộc đời mình trước khi nàng đồng ý những điều khoản trong di chúc của Henry. Nàng cũng nhớ đến sự ganh đua và tình thân hữu giữa thợ làm tóc với nhau cùng những cuộc tán gẫu thú vị đã làm cho cuộc sống của Delaney có vẻ buồn tẻ khi đem ra so sánh.

“Cô quen Nick Allegrezza đến mức nào vậy?”

Tay của Delaney dừng lại, và sau đó nàng nhấp một mớ tóc ở giữa gáy của Lanna. “Chúng tôi cùng lớn lên ở Truly.”

“Nhưng có phải cô biết anh ta rất rõ không?”

Nàng nhìn vào gương lần nữa, sau đó nhìn xuống tay, cắt một đường dài từ trái sang phải. “Tôi không nghĩ rằng có ai đó thực sự hiểu Nick. Mà sao vậy?”

“Cô bạn Gail của tôi nghĩ rằng cô ấy đã yêu anh ta.”

“Vậy thì tôi cảm thấy thương hại cho cô ta.”

Lanna bật cười. “Cô không quan tâm ư?”

“Đương nhiên là không.” Ngay cả nếu nàng nghĩ rằng Nick có khả năng yêu bất cứ người phụ nữ nào, anh cũng không phải là mối bận tâm của nàng. “Tại sao tôi phải quan tâm?” nàng hỏi và tháo cái kẹp phía sau đầu Lanna và kẹp nó vào tấm tạp dề phía trên quần soóc của nàng.

“Gail kể cho tôi hết thảy mọi chuyện về Nick và cô với cả những chuyện đã xảy ra khi cô sống ở đây.”

Delaney không ngạc nhiên lắm khi nàng chải mớ tóc rối và cắt sang phần mới. “Cô đã nghe chuyện nào vậy?”

“Chuyện cô phải rời khỏi thị trấn nhiều năm trước để sinh con của Nick ấy.”

Delaney cảm thấy như thể nàng vừa bị đánh vào bụng và đôi tay của nàng cứng lại một lần nữa. Nàng lẽ ra không nên hỏi. Đã có vài tin đồn từng khuấy

tung dư luận ở Truly khi nàng đi khỏi, nhưng nàng chưa bao giờ nghe được chuyện vừa rồi. Mẹ nàng chưa bao giờ đề cập đến nó, nhưng rồi cả sau đó bà cũng không nói. Bà Gwen không thích nói về lý do thực sự khiến Delaney rời Truly. Mẹ nàng luôn nhắc tới quãng thời gian ấy theo kiểu “khi con đi học xa.” Delaney không biết vì sao cái tin cũ đó lại có thể khiến nàng phiền lòng, nhưng nó đã làm được. “Thật sao? Chuyện này tôi chưa nghe,” nàng nói, cúi đầu xuống né tránh và kẹp một vạt tóc của Lanna giữa những ngón tay. Nàng đặt chiếc kéo để mở theo khớp ngón tay và cắt một đường thẳng. Nàng không tin nổi dân thị trấn lại có thể nghĩ rằng nàng có thai. À, hiện tại, nàng đoán rằng mình đã có thể tin. Nàng tự hỏi nếu như Lisa biết tin đồn này - hoặc là Nick thì sẽ thế nào.

“Tôi xin lỗi.” Lanna cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Tôi nghĩ cô đã biết về nó. Tôi đoán rằng tôi đã nói điều gì đó thật khiếm nhã.”

Delaney ngược lên. Lanna trông có vẻ chân thành, nhưng Delaney không biết rõ về người phụ nữ này nên nàng không thật sự tin được. “Chỉ là hơi choáng váng một chút khi nghe rằng tôi đã có con khi tôi chưa bao giờ có thai cả.” Nàng thả một phần tóc khác xuống và chải nó khỏi rồi. “Đặc biệt là với Nick. Chúng tôi thậm chí còn không ưa nhau.”

“Điều đó sẽ khiến Gail an tâm. Lonna cũng vậy. Hai người bọn họ sẵn sàng tranh giành nhau vì một người đàn ông.”

“Tôi tưởng họ là bạn bè chứ.”

“Đúng, là bạn. Nếu cô đi với Nick, anh ta sẽ để cô biết ngay lần đầu rằng anh ta không hứng thú với việc lập gia đình. Lonna không thật sự quan tâm, nhưng Gail thì đang cố sức để vào được nhà Nick.”

“Vào nhà? Ý của cô là gì?”

“Lonna nói rằng Nick không bao giờ đưa phụ nữ nhà để làm tình. Họ đến khách sạn hay một chỗ nào đó. Gail nghĩ rằng nếu cô ta có thể làm tình với anh ta trong nhà của anh ta, thì cô ta cũng có thể khiến anh ta làm những thứ khác. Như là mua cho cô ta một chiếc nhẫn kim cương lớn và bước giữa hàng ghế nhà thờ chẳng hạn.”

“Nick hẳn đã phải trả nhiều tiền khách sạn lắm.”

“Có lẽ thế thật.” Lanna cười lớn. “Chuyện đó không khiến cô phiền lòng sao?”

“Tôi ư? Có thể nếu tôi là người cặp với anh ta, nhưng tôi lại không như vậy. Tôi và chị gái mình không bao giờ hẹn hò với cùng một người đàn ông.”

Delaney cảm thấy yên lòng, và nàng thật sự không biết tại sao nàng cần phải bận tâm nếu như Nick đã quan hệ tình dục một cách bất bình thường với cặp chị em sinh đôi xinh đẹp này. “À, thế nó không làm chị của cô khó chịu chứ?”

“Không nhiều. Chị ấy không tìm một người chồng. Không, giống như Gail. Gail nghĩ rằng cô ta sẽ khiến anh chàng đổi ý, nhưng cô ta sẽ không làm được đâu. Khi Lonna thấy cô và Nick khiêu vũ trong đêm đó, chị ấy băn khoăn rằng liệu cô có phải là một người phụ nữ khác nữa của anh ta chẳng.”

Delaney xoay ghế lại và thả phần tóc cuối cùng xuống. “Thực ra thì cô đến đây để cắt tóc, hay là cô tới để lấy thông tin cho chị cô?”

“Cả hai,” Lanna lại cười. “Nhưng tôi thích tóc của cô ngay từ lần đầu tôi thấy nó.”

“Cảm ơn. Thế cô đã từng nghĩ về việc cắt ngắn tóc không?” nàng hỏi, một lần nữa cố ý đổi đề tài gì đó khác Nick. “Thật sự ngắn, giống kiểu của Halle Berry trong ‘Gia đình Flintstones’ ấy?”

“Tôi không nghĩ rằng mình hợp với kiểu tóc ngắn.”

“Tin tôi đi, cô trông sẽ rất tuyệt. Cô có một đôi mắt to và khung đầu hoàn hảo. Đầu tôi thì hẹp nên tôi mới cần nhiều lọn tóc.”

“Tôi phải suy nghĩ về chuyện này trong một thời gian ‘thật sự’ lâu lâu một chút.”

Delaney đặt kéo xuống và với lấy chai kem. Nàng cuốn đuôi tóc của Lanna quanh cái lược tròn lớn và sấy khô. Khi nàng hoàn tất, nàng đưa cho cô ta một tấm gương bầu dục.

“Cô thấy sao nàng hỏi, biết chắc rằng nó trông thật tuyệt.”

“Tôi nghĩ rằng,” Lanna trả lời từ tốn khi cô ta đang ngắm kỹ mớ tóc sau lưng, “tôi không cần phải lái xe đi một trăm năm mươi dặm tới Boise chỉ để cắt tóc nữa.”

Sau khi Lanna rời khỏi, Delaney quét hết tóc vụn và rửa bồn gội đầu. Nàng nghĩ về cái tin đồn cũ rằng nàng rời khỏi thị trấn mười năm trước vì mang thai đứa con của Nick. Nàng tự hỏi liệu còn có những tin đồn kiểu gì khác đã lưu truyền ở đây khi nàng rời khỏi và mắc kẹt ở ký túc xá đại học Idaho. Có thể tới nay nàng sẽ hỏi mẹ mình khi lái xe về nhà ăn tối.

Nhưng nàng không có cơ hội để hỏi. Max Harrison đã ra mở cửa với một chai rượu ulyt ky pha xô đa trong tay và một nụ cười niềm nở trên mặt.

“Gwen đang ở trong bếp, chế biến gì đấy với món thịt cừu,” ông trả lời khi đóng cánh cửa lại phía sau nàng. “Tôi hy vọng rằng cô không phiền vì mẹ cô đã mời tôi tới nay.”

“Đương nhiên là không rồi.” Mùi vị thơm nức từ món ăn mẹ nàng nấu lấp đầy trong đầu nàng và khiến miệng nàng tiết nước bọt. Không ai nấu chân cừu ngon như bà Gwen, và mùi từ nhà bếp bao bọc Delaney giữa những ký ức ấm áp về các dịp đặc biệt trong nhà Shaw, như ngày lễ Phục sinh hoặc sinh nhật nàng khi nàng được phép chọn những món mình ưa thích.

“Tiệm của cô làm ăn ra sao rồi?” Max hỏi khi ông giúp nàng cởi cái áo choàng len dài, sau đó treo nó lên cây mắc áo trong đại sảnh.

“Cũng ổn.” Đến lúc này có vẻ như bà Gwen đã ở với Max được một thời gian ngắn, và Delaney tự hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa mẹ của nàng với tay luật sư bất động sản của Henry. Nàng không thể hình dung ra mẹ nàng là người tình của bất kỳ một người đàn ông nào. Bà ấy quá cứng nhắc, và nàng tin rằng nó không thể là gì khác hơn tình bạn. “Ông nên đến đó để tôi cắt tóc cho.”

Nụ cười lặng lẽ của ông làm Delaney mỉm cười. “Có lẽ tôi nên làm vậy,” ông nói khi họ bước về phía sau nhà.

Khi họ tiến vào nhà bếp, bà Gwen ngẩng lên khỏi túi cà rốt non bà đang cầm trên tay. Đôi mắt bà thoáng nheo lại một chút gần như khó nhận thấy, và Delaney biết rằng có điều gì đó không ổn.

Khỉ thật! Ai đó đang gặp rắc rối, và nàng ngờ rằng người ấy là Max. “Dịp đặc biệt gì vậy?”

“Không dịp gì cả. Mẹ muốn làm cho con món con thích.” Bà Gwen nhìn Max và nói với ông, “Mỗi dịp sinh nhật, Laney luôn đòi món cừu tôi nấu. Những đứa trẻ khác thường muốn pizza hoặc thịt băm viên, nhưng nó thì không.”

Có thể không phải nàng sắp gặp phiền toái, nhưng để đề phòng nàng cố mỉm cười vui vẻ. “Con có thể giúp mẹ được gì đây?”

“Con có thể lấy salad ra khỏi tủ lạnh và bày lên đĩa.”

Delaney làm theo yêu cầu, sau đó đem mấy cái bát vào phòng ăn. Chiếc bàn được trang hoàng với những đóa hoa hồng đẹp đẽ, nến sáp ong, Royal Doulton, và lụa loại tốt. Giống như là một dịp đặc biệt dành cho nàng. Điều này có thể mang hai ý nghĩa hoàn toàn khác biệt nhau. Rằng nàng nên lo lắng, hoặc là nàng đã lo ngại vô cớ. Có thể mẹ nàng chỉ đơn giản muốn thưởng thức một bữa ăn ngon, hoặc là bà đang cố để giấu đi tình trạng thực mà thôi.

Vừa ngồi xuống thì Delaney đã biết rằng đây là trường hợp sau. Có điều gì đó không ổn trong bức tranh hoàn hảo này. Cuộc nói chuyện trong suốt bữa tối bề ngoài có vẻ vui vẻ, nhưng tình trạng căng thẳng ẩn ngay bên dưới. Max dường như không lưu tâm, nhưng Delaney cảm thấy nó dí sát đầu nàng. Nàng cảm thấy nó trong lúc dùng món đầu tiên và trong khi nàng đang thưởng thức món cừu với lá bạc hà. Nàng cười đùa và giúp Max tiêu khiển với những câu chuyện về tất cả những nơi nàng từng sinh sống. Nàng biết phải làm sao để giữ được một vẻ ngoài bình thường, nhưng ngay khi nàng giúp mẹ mang bát đĩa vào trong bếp, con nhức đầu của nàng đã dâng lên đến tận chân mày. Có thể nhờ Max ở đó, nên nàng có thể sẽ nhanh chóng đào thoát trước khi đầu nổ tung. “À,” nàng nói khi đặt tiếp những cái đĩa vào bồn rửa. “Con không thích ăn xong rồi bỏ đi, nhưng...”

“Max,” bà Gwen ngắt lời, “ông có thể để bọn đàn bà con gái chúng tôi nói chuyện riêng một chút không?”

“Chắc rồi, tôi sẽ đi kiểm tra những hợp đồng mà bà muốn tôi xem.”

“Cám ơn. Sẽ không lâu đâu.”

Bà Gwen chờ cho đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng Henry đóng lại rồi mới nói, “Mẹ muốn nói chuyện với con về cách xử sự gây điều tiếng của con.”

“Chuyện tai tiếng gì nữa ạ?”

“Trudie Duran gọi cho mẹ chiều nay để thông báo rằng con và Tommy Markham đã cùng nhau say xỉn trong khi vợ của nó không có ở trong thị trấn. Theo Trudie, mọi người ở Shop-n-Kart đang bàn tán về điều này.”

“Trudie Duran là ai vậy?” Delaney hỏi, cảm thấy đầu bị bóp chặt lại.

“Không thành vấn đề! Điều đó có đúng không?”

Nàng khoanh tay trước ngực và nhăn trán lại. “Không. Con có gặp Tommy ở bar Hennesey đêm hôm nọ, và bọn con có nói chuyện một lúc. Lisa cũng ở đó gần cả buổi mà.”

“Được, mẹ an tâm rồi.” Bà Gwen lấy một cuộn giấy bạc và xé một mẩu dài. “Và sau đó, nếu chuyện đó còn chưa đủ tệ hại, bà ấy nói với mẹ rằng cô con gái Dina của bà ấy thấy con đang hôn Nick Allegrezza trên sàn nhảy.” Bà bình tĩnh đặt cuộn giấy bạc lên quầy. “Mẹ nói rằng có thể cô ta đã nhìn lầm, bởi vì mẹ chắc rằng con sẽ không làm điều gì ngu ngốc đến mức ấy. Hãy nói với mẹ rằng cô ta đã nhìn nhầm.”

“Được rồi, cô ta đã nhầm.”

“Thật không?”

Delaney nghĩ về câu trả lời nhưng biết sớm hay muộn mẹ mình cũng nhận thấy sự dối trá. Ngoài ra, nàng không phải là một cô gái nhỏ sợ bị bố mẹ phạt nữa, và nàng không định để cho mẹ đối xử với mình như một đứa trẻ con.

“Không.”

“Con đang nghĩ gì vậy? Chúa ơi, thằng đó và cả gia đình nó chỉ đem lại rắc rối cho chúng ta kể từ khi chúng ta chuyển đến thị trấn này. Bọn họ thô lỗ và đồ ky. Đặc biệt là với con, mặc dù hiển nhiên là Benita đã hơn một lần phô cho mẹ thấy mặt xấu xa của bà ta. Con đã quên chuyện gì xảy ra mười năm trước rồi sao? Lẽ nào con quên những gì Nick đã làm? Quên những tổn thương và sự sỉ nhục mà nó đã gây cho chúng ta?”

“Không phải với tất cả chúng ta. Là với con, và không, con không quên. Nhưng mẹ đang chuyện bé xé ra to đấy,” nàng trấn an mẹ, nhưng sự thể chẳng có vẻ như là không có gì.

“‘Không có gì’ xảy ra hết. Hoàn toàn không có gì. Con không muốn nói về nó. Con càng không muốn nghĩ về nó.”

“À, tốt hơn là con nên nghĩ về nó. Con ‘biết’ rằng trong thị trấn này người ta khoái ngồi lê đôi mách mà, đặc biệt là đưa chuyện về chúng ta.”

Delaney thầm đồng ý rằng hầu hết mọi người ở Truly thích ngồi lê đôi mách leo - tính luôn cả bà Gwen - nhưng nàng không nghĩ gia đình nhà Shaw được chú trọng hơn những người khác. Những món tầm phào khoái khẩu hẳn nhiên được chú ý, nhưng cũng như mọi khi, mẹ nàng luôn đánh giá quá cao tầm quan trọng của bà trong chuỗi thức ăn này.

“Được rồi, con sẽ nghĩ về nó.” Nàng nhắm mắt lại và ấn mấy ngón tay lên trán.

“Mẹ hy vọng thế, và vì Đức Mẹ, hãy tránh xa Nick Allegrezza ra.”

‘Ba triệu đô la,’ nàng tự nhủ. ‘Mình có thể làm được điều này vì ba triệu đô la.’

“Con sao vậy? Bị ốm à?”

“Chỉ là một cơn đau đầu thôi.” Nàng hít một hơi dài và thả tay xuống. “Con phải đi đây.”

“Con chắc không? Con không thể ở lại dùng bánh ngọt sao? Mẹ mua nó ở tiệm bánh Baske trên đường số Sáu đấy.”

Delaney từ chối và bắt đầu đi xuống đại sảnh tới phòng làm việc của Henry. Nàng chúc Max ngủ ngon, sau đó lấy áo choàng và xỏ tay vào trong tay áo.

Mẹ nàng giúp nàng xỏ tay vào áo và cài khuy cho nàng như thể nàng mới năm tuổi. “Mẹ yêu con, và mẹ lo lắng cho con khi phải sống trong căn hộ nhỏ dưới thị trấn.” Delaney mở miệng định tranh cãi, nhưng bà Gwen đặt ngón tay lên môi nàng. “Mẹ hiểu rằng bây giờ con không muốn quay về đây, nhưng mẹ muốn con biết rằng nếu con thay đổi ý định, mẹ sẽ rất vui vì có con ở cùng.”

Ngay khi Delaney tin rằng mẹ nàng là một người mẹ thân thương nhất, thì bà lại thay đổi. Luôn là như vậy. “Con sẽ ghi nhớ điều đó,” Delaney nói, rồi gáp gáp bước ra cửa trước khi mọi thứ lại thay đổi lần nữa.

Bà Gwen nhìn vào cánh cửa đóng lại và thở dài. Bà không hiểu Delaney. Hoàn toàn không.

Bà không hiểu tại sao con gái mình lại khăng khăng sống trong căn hộ nhỏ bé kinh khủng đó khi nó không cần phải như vậy. Bà không hiểu tại sao một số người được ban tặng nhiều cơ hội lại từ chối tất cả chỉ để hưởng cuộc sống của một ‘chuyên viên thẩm mỹ’ không ổn định. Và bà cũng không thể nén được một chút thất vọng trong lòng.

Henry đã muốn trao cho Delaney mọi thứ, và nó đã quặng hết chúng đi. Tất cả những gì nó cần làm là để ông định hướng cho nó, nhưng Delaney muốn có

tự do. Theo như Gwen nghĩ, tự do đã được đánh giá quá cao. Nó không nuôi sống người ta hay con cái của họ, và nó không giúp xua tan đi nỗi sợ hãi vẫn thít chặt lấy dạ dày người ta lúc nửa đêm. Cũng có vài phụ nữ có thể tự chăm lo tốt cuộc sống của mình, nhưng bà Gwen không nằm trong số đó. Bà cần và mong có được một người đàn ông chăm lo cho mình.

Đêm đầu tiên gặp gỡ Henry Shaw, bà đã biết rằng ông đúng là người đàn ông dành cho bà. Mạnh mẽ và giàu có. Khi ấy bà đang gọi đám tóc giả và tạo kiểu tóc cho những cô gái nhảy ở Las Vegas, và bà ghét nghề đó. Sau một buổi diễn, Henry đến phòng trang điểm của cô bò sau cùng của ông và ông quay sang với Gwen. Ông trông rất đẹp trai và sang trọng. Một tuần sau, bà kết hôn với ông.

Bà yêu Henry Shaw, nhưng còn hơn cả tình yêu mà bà dành cho ông, bà rất biết ơn. Nhờ có ông, bà được sống cuộc đời mà bà đã luôn mơ ước. Với Henry, quyết định khó khăn nhất bà từng phải lo đến là chọn món gì nấu gì cho bữa tối và sẽ tham gia câu lạc bộ nào. Gwen quay lại và bước xuống đại sảnh tới phòng làm việc của Henry. Rõ ràng là có một sự trao đổi với tất cả những quyền lợi đó. Henry muốn một đứa con hợp pháp, và khi bà không có thai, ông đổ lỗi cho bà. Sau nhiều năm cố gắng, cuối cùng bà thuyết phục ông đến gặp một bác sĩ khoa sản, và đúng như Gwen nghi ngờ, Henry gần như vô sinh. Ông có lượng tinh trùng rất thấp, và hầu hết cái đám ít ỏi đó đều dị dạng và chậm chạp. Kết quả chẩn đoán đã sỉ nhục và làm Henry nổi giận, và ông muốn quan hệ tình dục mọi lúc chỉ để chứng minh rằng bác sĩ đã sai. Ông trở nên cứng đầu và tin chắc rằng mình có thể có con. Hiển nhiên là bác sĩ đã không sai. Họ quan hệ tình dục bất cứ khi nào, ngay cả lúc bà không thích thú gì chuyện đó. Nhưng nó chưa bao giờ quá tệ, và những gì bà được nhận lại xứng đáng để làm thế. Mọi người trong cộng đồng phải trọng vọng bà, và bà có một cuộc sống đầy ắp những điều đẹp đẽ.

Rồi vài năm về trước, ông từ bỏ ý định có con với bà. Nick chuyển về thị trấn và Henry quay sang chú ý đến đứa con trai mà ông đã có. Bà Gwen không thích Nick. Bà không ưa cả cái gia đình đó, nhưng bà thật sự biết ơn khi cuối cùng rồi Henry cũng chuyển nổi ám ảnh đó về phía đứa con trai của ông.

Khi bước vào phòng, bà Gwen thấy Max đứng sau bàn làm việc của Henry nhìn một vài xấp tài liệu đặt trên bàn. Ông nhìn lên và một nụ cười tạo thành những nếp nhăn nơi khóe mắt xanh của ông. Mái tóc ông chỉ vừa chấm bạc hai bên thái dương và cho đến gần đây thì không phải lần đầu tiên bà tự hỏi cảm giác được vuốt ve bởi một người đàn ông gần tuổi với mình sẽ như thế nào. Một người đàn ông đẹp trai như Max.

“Delaney đi chưa?” ông hỏi khi bước vòng qua bàn đến chỗ bà.

“Nó vừa mới đi. Em lo cho nó. Nó sống không mục đích, quá vô trách nhiệm. Em không nghĩ là nó sẽ có lúc trưởng thành.”

“Đừng lo lắng. Con bé là người thông minh.”

“Phải, nhưng nó đã gần ba mươi tuổi rồi. Nó sẽ...”

Max lướt nhẹ ngón trỏ trên môi và má của bà và khiến bà im lặng. “Tôi không muốn nói về Delaney. Giờ nó đã là một phụ nữ trưởng thành. Em đã làm rất tốt, giờ thì em cần phải lui lại và nghĩ về điều gì khác.”

Gwen nheo mắt lại. Max không biết ông đang nói gì. Delaney cần sự diu dặt của mẹ mình. Nó đã sống như dân du mục quá lâu. “Sao anh lại có thể nói thế? Nó là con em. Làm cách nào em có thể không nghĩ về nó?”

“Thay vì vậy, hãy nghĩ về tôi,” ông nói khi cúi đầu xuống và nhẹ nhàng hôn lên môi bà.

Thoạt đầu, đôi môi chạm vào môi bà có cảm giác lạ lẫm. Bà thậm chí không thể nhớ nổi cái thời từng có người đàn ông nào khác ngoài Henry đã hôn bà. Max ngậm lấy miệng bà, và bà cảm nhận được lần thăm dò dè dặt đầu tiên của lưỡi ông. Khoái cảm lướt dọc theo da thịt bà, và trái tim bà như đập nhanh gấp ba lần. Bà muốn biết cảm giác được Max đụng chạm như thế nào, và bây giờ bà đã biết. Tuyệt hơn so với những gì bà tưởng tượng.

Trên đường từ nhà mẹ về, Delaney dừng lại ở hiệu thuốc Value Rite để mua một chai Tylenol, một túi giấy vệ sinh bốn cuộn, và một gói bơ lạc Reese’s. Nàng ném vào hai hộp nút bông vệ sinh do chúng đang được giảm giá, sau đó nàng dừng lại ở quầy báo. Nàng lấy một tờ trên giấy bóng thoảng mùi nước hoa và hứa hẹn sẽ hấp dẫn. “Những bí mật của đàn ông.” Nàng lật qua một vài trang và vứt nó vào trong xe đẩy, dự định sẽ đọc trong bồn tắm lúc đã về nhà. Ở lối đi số bốn, nàng chọn một cây nến thơm, và khi bước qua dãy số năm để tính tiền, nàng đi ngang qua Helen Markham.

Helen có vẻ mệt mỏi, và căn cứ vào ánh nhìn oán ghét của cô ta, chắc chắn cô ta đã nghe được tin mới nhất.

Delaney gần như cũng cảm thấy tiếc cho cô ta. Đòi Helen hẳn không thể dễ chịu, và Delaney xác định rằng nàng có hai sự lựa chọn: làm cho kẻ thù cũ của mình lúng túng, hoặc tháo bỏ những vướng mắc cho cô ta. “Tôi hy vọng rằng cô không tin những lời đồn đại về tôi và Tommy,” nàng nói. “Nó không đúng sự thật.”

“Tránh xa chồng tôi ra. Anh ấy chẳng muốn cô lao vào anh ấy nữa đâu.”

Quá đủ để cô tỏ ra có thiện chí. “Tôi không bao giờ tìm đến với Tommy.”

“Cô đã luôn ganh tị với tôi. Lúc nào cũng thế, và bây giờ cô nghĩ rằng có thể cướp chồng tôi, nhưng không có tác dụng đâu.”

“Tôi không muốn chồng của cô,” nàng nói, ý thức được một cách rõ ràng về hai hộp băng vệ sinh trong xe đẩy của mình, như thể một hộp sẽ không đủ.

“Cô đã thèm muốn anh ấy từ khi chúng ta còn học trung học. Cô không thể chịu đựng nổi việc anh ấy chọn tôi.”

Ánh mắt Delaney lướt qua những thứ bên trong xe đẩy của Helen. Một chai Robitusson, những cái nhíp, một gói lớn Stayfree, và một hộp Correctol. Delaney mỉm cười, cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đồ vệ sinh phụ nữ ‘và’ thuốc nhuận tràng. “Anh ta chọn cô chỉ vì tôi sẽ không ngủ với anh ta, và cô biết điều đó. Lúc đó, tất cả mọi người đều biết, và bây giờ tất cả mọi người cùng biết. Nếu cô không hành xử như một tấm đệm Sealy Posturepedic, anh ta đã không lên giường với cô.”

“Cô thật tội nghiệp, Delaney Shaw. Cô luôn đáng thương. Giờ thì cô cho rằng cô có thể quay về, cướp chồng tôi, mỗi làm ăn của tôi.”

“Tôi đã nói với cô rằng tôi không muốn Tommy.” Nàng chỉ tay vào Helen và rướn người ra phía trước. “Nhưng hãy xem chừng, vì tôi sẽ đoạt lấy chuyện kinh doanh của cô.” Nụ cười của nàng kèm theo sự tự mãn mà nàng không cảm nhận được khi đẩy xe qua Helen tới trước cửa hàng. Đã quá đủ để kết thúc cuộc chiến về tóc tai. Nàng sắp đá đít Helen rồi.

Hai tay Delaney run rẩy khi nàng đặt hàng lên quầy tính tiền. Chúng vẫn run rẩy khi nàng lái xe về nhà và lúc nàng tra chìa vào ổ khóa của cánh cửa căn hộ. Nàng bật bản tin lúc mười giờ đề có chút âm thanh và vút giở hàng lên quầy bếp. Ngày hôm nay bắt đầu rất ổn, nhưng nhanh chóng trở nên tồi tệ. Trước tiên là mẹ nàng, sau đó là Helen. Tin đồn về nàng đã đốt cháy đường dây điện thoại ở khắp Truly, và nàng không thể làm gì với nó cả.

Đầu nàng lùng bùng như sắp nổ tung, và nàng đặt xuống bốn lọ Tylenos. Đây là lỗi của Tommy - và Nick. Khi nàng đang lo nghĩ việc của mình thì cả hai người đàn ông cùng tiếp cận nàng. Nếu họ để nàng yên thân, chuyện tối nay sẽ không xảy ra. Nàng không phải biện hộ cho chính mình với mẹ nàng, và nàng không phải tranh cãi với Helen ở Value Rite.

Delaney nhặt tờ báo, sau đó bước vào phòng tắm và xả đầy nước vào bồn. Ngay khi vừa cởi đồ, nàng ngâm mình vào làn nước ấm. Một cơn rùng mình chạy ngược theo sống lưng nàng, và nàng thở dài. Nàng cố đọc, nhưng tâm trí thì lo lắng tìm cách đoạt lấy mỗi làm ăn của Helen. Nàng tự hỏi có phải Tommy, thằng khốn, đã kể với vợ rằng Delaney đã chạy đến chỗ ‘hắn,’ nhưng nàng cho rằng chuyện đó thực sự không thành vấn đề.

Những ý nghĩ quay cuồng trong đầu nàng chuyển sang Nick và những tin đồn. Nó lại bắt đầu nữa rồi. Mười năm trước, hai người bọn họ đã trở thành một

chủ đề nóng bỏng, hình như ngay cả khi nàng đã rời khỏi thị trấn. Nàng không muốn bị gắn với Nick. Nàng không muốn bị xem như một trong số những người đàn bà của anh. Và nàng có thể sẽ không bị thế nếu anh không kéo nàng tới sàn nhảy và hôn nàng cho tới khi nàng cảm nhận nó rõ đến tận gót chân mình. Chỉ với rất ít nỗ lực, anh đã làm trái tim nàng rộn lên, và cơ thể nàng xáo động. Nàng không biết tại sao Nick lại có thể khiến nàng mất hết kiểm soát chỉ bằng một nụ hôn, nhưng nàng hiển nhiên không phải là người duy nhất. Còn có cả Gail và Lonna Howell, và bọn họ chỉ là hai người mà nàng biết.

Nàng chuyển sang bài báo về kích thích tố và hiệu ứng mạnh mẽ mà họ có được đối với giới kia. Nếu những gì nàng đọc là đúng, Nick là người giữ thế thượng phong. Anh là một tay thổi sáo dẫn chuột mang đầy kích thích tố, và Delaney chỉ là một trong những con chuột đáng thương bị dẫn dụ mà thôi.

Nàng ngâm mình trong bồn đến tận lúc nước lạnh đi mới bước ra ngoài và mặc chiếc áo ngủ vải flannel, mang tất dày dài tới đầu gối. Nàng đặt chuông lúc tám rưỡi, sau đó cuộn mình vào tấm chăn lông vịt dày còn mới. Nàng cố quên đi Nick và Tommy, Gwen và Helen, nhưng sau ba giờ nhìn cái đồng hồ điện tử nhích từng phút, nàng tới tủ thuốc và tìm vài thứ có thể giúp nàng ngủ được. Tất cả những gì nàng có là một lọ Nyquil mà nàng mang theo từ Phoenix. Nàng nuốt hai liều và cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng rồi cả trong giấc ngủ nàng cũng không tìm được sự yên ổn. Nàng mơ thấy mình bị kẹt cứng ở Truly suốt đời. Thời gian ngừng lại. Ngày tháng không trôi đi. Tờ lịch thì mãi chỉ một ngày ba mươi một tháng Năm. Không cách gì thoát ra được.

Khi Delaney thức giấc, là do có gì đó nện ầm ầm trong đầu nàng và tiếng chuông đồng hồ. Nàng cảm thấy dễ chịu hơn vì đã tỉnh khỏi cơn ác mộng. Nàng nhấn nút tắt chuông đồng hồ và nhắm mắt lại. Tiếng nện ầm ầm tiếp tục và nàng nhận ra nó không nằm trong đầu nàng, mà là ở cửa trước. Lão đảo do thiếu ngủ và Nyquil liều cao, nàng bỏ nhào ra phòng khách. Với đôi tất tụt xuống quanh mắt cá chân, nàng kéo mạnh cửa. Ngay lập tức nàng giơ hai tay lên cứ như ma cà rồng, che mắt khỏi ánh mặt trời chói đốt giác mạc. Qua cái liếc nhìn và vết mờ cản tầm mắt nàng, nàng thấy nụ cười ngạo chậm rãi cong lên trên miệng của Nick Allegrezza. Không khí lạnh xộc vào mặt nàng và gần như khiến nàng ngộp thở. “Anh muốn gì?” Nàng thở khò khè.

“Chào buổi sáng, nắng đẹp.”

Anh lại cười nhạo nàng với cái kiểu cười ấy và nàng đóng sầm cửa. Nick là người mà nàng ít muốn gặp nhất trong lúc này.

Tiếng cười của anh lại vang lên khi anh gào lớn bên ngoài, “Tôi cần chìa khóa cửa sau tiệm của em.”

“Tại sao?”

“Tôi tưởng em muốn thay khóa.”